

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)307-1166

TERVEZETT LOPÁS!

**TUDTÁK, HOGY A DEVIZAHITELEK TÖBBSÉGE BEDŐL. „ŐK SZÓLTAK.”
ERRE SPEKULÁLTAK. KISZÁMOLTÁK, MENNYI IDŐ KELL. NEKIK. A PÉNZED, A HÁZAD,
A LAKÁSOD KELLETT. AZ ÉLETED „NEM HITELKÉPES”. BELENYUGSZOL?!**

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

HORN GYULA

Elment Horn Gyula. Utoljára még tört egy kis borsot az Orbán-kormány orra alá. Gondoljanak csak bele! A Fideszesek, de úgy általában az egész konzervatív oldal is, tiszta szívből utálták Hornt. Soha sem bocsátották meg neki, hogy 1956-ban nem azok oldalán állott, akiket ma hivatalból hősnak tekintenek, sőt még megkapta a Munkás-Paraszthalomért Érdemérmét is. Persze, tudták ők jól, hogy Horn nélkül a tőkés rendszerváltás nem lett volna ilyen egyszerű, de az átállókat és az árulókat sehol sem tekintik a „mi kutyánk kölykének”. Az új rend minden kitüntetését meg is tagadott tőle. Orbán most kénytelen hivatalos temetést rendezni, mivel mégiscsak a tőkés Magyarország tőkés normák szerint megválasztott miniszterelnöke halt meg. Nem is beszélve arról, hogy az Egyesült Államok „a magyar és az európai történelem kiemelkedő jelentőségű alakjaként” tekint Hornra. És Németországban még utcát is elnevezett róla a hálás német állam.

Egy időben naponta találkoztam vele. Az MSZMP KB Külügyi Osztályán főnököm volt egy darabig. Tehetséges ember volt, éles eszű. Azon kevesek közé tartozott, aki a mítoszok és ideológiai függönyök mögött képes volt meglátni a lényegét, vagy talán esetenként inkább azt, amit ő maga lényegnek vélt. Nyughatatlan volt, rendhagyó ötleteivel bombázta az akkori vezetést, s ha nem talált megértésre, terjesztette másutt.

Kádár János tudomásul vette Hornt, de nem kedvelte, fenntartásai voltak Horn hűségével kapcsolatban. Későn lett

a Külügyi Osztály vezetője, megelőzte Berecz János is, sőt Szűrös Mátyás is.

Horn tehetségével védhette volna a szocializmust, de inkább rombolta. A Külügyi Osztály vezetőjeként, majd végül külügyminiszterként tudatosan bontott le mindent, amire az addigi szocialista külpolitika épült: a szocialista országok szövetségét, a magyar-szovjet barátságot, a nemzetközi munkásmozgalom internacionalista együttműködését.

Erőltette, hogy vegyük fel a diplomáciai kapcsolatokat Izraellel, noha 1967-ben igazságos és jogos döntés született: az arab földeket meghódító agresszor Izraellel nem állunk szóba. Minden áron rendezni akarta a viszonyt Dél-Koreával, miközben a mi szövetségünk a szocialista Korea volt. Meghatározó szerepe volt abban, hogy Németh Miklós kormánya megnyitotta a határt az egykori kelet-német turisták előtt, noha tudta, hogy ezzel szövetségeseinket köpjük szembe, és óriási lépést teszünk a szocializmus megdöntése felé.

A tőkés rendszerváltás után egy pillanatra úgy tűnt, hogy Horn nem kell az új hatalmaknak. Antall József kapitalizmusának négy éve azonban megfeküdte a magyarok gyomrát. Négy évvel a szocializmus megbuktatása után nem, hogy jobban nem éltünk, de sokak számára kilátástalanná vált az élet. Egyre többen kérdezték: megérte, ezt akartuk? Veszélybe került maga a tőkés rendszer. Kellott valaki, aki elhiteti a magyar néppel, hogy nem kell aggódni. Ami jó volt a szocializmusban, azt visszük magunkkal, csak éppen még hozzátesszük azt, ami jó a kapitalizmusban. Ez a valaki Horn Gyula lett. Kiállt a nép elé, és a nép egy pillanatra Kádárt látta benne,

meg mindazt a jót, amit Kádár jelentett. A 3,60-as kenyeret, a létbiztonságot, a munkát.

Horn hazudott, és tudta, hogy hazudik. Vagy piacgazdaság, vagy 3,60-as kenyér, vagy tőkés rendszer, vagy teljes foglalkoztatás. A kettő együtt nem megy! Tudta, hogy ő semmit nem fog visszahozni a szocializmusból, sőt maga stabilizálja a tőkés rendet.

Horn becsapta az MSZP egyszerű tagjait, a szocializmusban felnőtt nemzedékeket. Becsapta őket, és tudta, hogy becsapja őket. Szövetségre lépett a liberálisokkal, az SZDSZ-szel. A liberálisok tudták, hogy Magyarország soha nem viselne el egy igazi liberális miniszterelnököt, de egy volt kommunistát, aki hajlandó a liberálisok politikáját végrehajtani, igen. És Horn hajlandó volt rá.

Horn becsapta a népet, és tudta, hogy becsapja a népet. Az egyszerű, angyalföldi melós imázsát vette fel, közben tágra nyitotta a külföldi tőke előtt az országot. Se előtte, se utána egyetlen kormány sem privatizált annyit az állami vagyonból, mint azt az ő idején tették.

Horn kárt okozott a kommunista mozgalomnak, és tudta, hogy kárt okoz. Baloldali együttműködésről beszélt, közben kijelentette: az MSZP-t és a Munkáspártot csak három dolog választja el egymástól: a múlt, a jelen és a jövő. A munkásmozgalom vörös csillagát, amelyet az Antall-kormány betiltott, nem adta vissza. A parlamenti bejutás küszöbét felemeltette 4-ről 5 százalékra, ezzel elzárta a 4 százalék körül járó Munkáspárt útját a parlamentbe. Sőt, akarva-akaratlanul lehetővé tette, hogy a szélsőjobbal a MIÉP formájában lekösse a tőke-ellenes szavazók egy részét is, és bekerüljön a parlamentbe.

Gondolom, megértik, hogy én nem leszek ott a temetésen. S, gondolom, hogy a Munkáspárt más tagjai sem. Mit is mondanánk? Köszönjük a kapitalizmust, a munkanélküliséget, a szegénységet? Köszönjük, hogy elrontotta életünket? Horn boldog ember lehetett, megvalósította álmát. A mi álmunk árán.

THÜRMER GYULA

HÉTBŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. Levélben tájékoztatja Orbán Viktor miniszterelnök a lakosságot a Magyarországgal szembeni túlzottdeficit-eljárás megszüntetéséről.

Munkáspárt: Szinte örülni lehetne a hírek, ha tökéletesen naivak lennének. Azonban most nem erről van szó. Az úgynevezett túlzottdeficit-eljárás az Európai Unió diktátuma volt Orbán kormányának, hogy alkalmazkodjon Brüsszel akaratahoz. A belga főváros bürokrataihoz és a német és francia nagytőke alkujához. Orbán megette ezt, természetesen a magyar lakosság „vére” árán. A rezsicsökkentés, a multik megadóztatása szépen hangzik, és valóban több, mint az MSZP-s kormányok „multi mit kérsz, mi megadjuk” politikájánál, de a valóságban a nagytőke másmilyen kiszolgálását jelenti. Nincs jó és rossz tőkés, ahogy ezt balrafestett pártocskák is sugallják. El kell dönten, melyik oldalon állsz! Ha a dolgozó ember oldalán, állj mellénk, a Munkáspárt mellé, ha a pénz pénzre izgató tőkést támogatod, válogass Fideszből, MSZP-ből, Gyurcsány- és Bajnai-félékből, vagy keresd az LMP és Jobbik kapitalista üzletpártjait.

2. Esterházy Antal herceg összeveszett a 330 milliárdos ausztriai családi vagyon kezelőjével. Bár Belgiumban él, a magyar kormány meghívására bármikor, szerződés nélkül használhatja kilenc éve a fertői kastély lakosztályát.

Munkáspárt: Herceg Esterházy képviseli azt, amiért Dózsa György felkelt, amiért nemes és nemtelenre alázott fogott össze 1848-ban. Volt egy hosszú, évtizedeken átívelő pillanat, amikor 1945 után azt gondolhattuk, ettől a túllbe csavart mocsktól megszabadultunk. Szocializmusnak hívták, magyarnak, tisztességesnek. Hisszük, mi több, tudjuk azt az országot, ahol ez nem fordulhat többet elő. A hazánkat. A dolgozó ember, a nép Magyarországot. Nem szerződéses, hanem alkotmányos alapon.

3. Még az engedélyezési eljárás sem jutott túl a 4-es metró egyik legfontosabb felszíni projektje, a kelenföldi csomópont. A késés egy-két éves is lehet.

Munkáspárt: Kérjük, ne jusson eszébe senkinek sem kommentálni ezt a hírt. Ha mégis, dühöt fojtsanak. Avagy tartogassanak 2014-es választásra. Ha MSZP-re szavaznának, talán nézzenek utána, hogy ki találta ki az egész metróbandát. Ha nem, nézzék meg, kik folytatták.

4. A magyar kabinet sok sikert kíván Törökország kormányának ahhoz, hogy stabilizálja a helyzetet, és folytathassa a megindított munkát – mondta Orbán Viktor miniszterelnök pénteki budapesti sajtótájékoztatóján arra az újságírói kérdésre: egyetért-e Németh Zsolt külügyi államtitkárral abban, hogy a török demokrácia jól működik.

Munkáspárt: Szégyelljük magunkat. Mármint a kormány nevében. Elpirul minden tisztességes ember, aki, s most kérjük, bocsásson meg a kifejezésért: aki nem egy mocskos szarházi. A török kormány a legundorítóbb, legaljasabb eszközöket használja saját népe ellen. A könnygáz, gumilövedék, elhurcolás módszere csak a „kedvesebbje”. Az, hogy a magyar kormány értelmetlenül „amerikámán” államtitkára révén ünnepel is hozzá: nos, ez a hazafiasságnak egy meglehetősen perverz felfogása.

5. Gyurcsány Ferenc az ellenzéki erők összefogását sürgette a jövő évi választás előtt, a kormány leváltására Nagy Imre rózsadombi házában. A Demokratikus Koalíció elnöke a Nagy Imrét követő Kádár-korszakról szólva kifejtette: Kádár János próbálta a diktatúrát egyre szabadabbá tenni, de ez nem sikerülhetett, mert a diktatúrából nem vezet út a szabadságba.

Munkáspárt: Gyurcsány személy szerint remekül megtalálta az útját a „diktatúrából” a „szabadságba”. Nincstelen valakiként KISZ-titkár, s még több is lehetett, tanulhatott, lehetett nyugati érdekek kiszolgálója. Lett is neki személyes „szabadsága”, de nevezhetjük ezt eben szerzett milliárdoknak is. Mindent elárult, amit kapott, s azt is, amit a társadalom kaphatott volna. Gyurcsány Ferenc nem csak a magyar szocializmus árulója, mostani mondataival újra meggyalázta Kádár Jánost. Emlékezzünk: tolvaj fullajtárjai gyalázták meg Kádár János sírját! Gyurcsány hullarabló!

6. Pénteken a földtörvény megszavazása után Ángyán József volt államtitkár úgy határozott, kilép a Fidesz-frakcióból.

Munkáspárt: Van esetleg Ángyán-aláírásuk? Nos, most sem kell keresni. Függetlenként sem lesz nagy sztár. Ángyán képviselő egyszerűen nem jött össze a fideszes akarnokokkal, annyi a durci tárgya. Ángyán képviselő nem védte meg a magyar földet, mint ahogy a belvárosi romkocsmákban nevelkedett jobbikos suhancok (értsd: képviselők) is agyukat itták szét a mezőgazdaság védelme helyett.

7. Az esztergomi Fidesz-frakció tévedésből csütörtökön este Tétényi Éva polgármester javaslatát szavazta meg, amely szerint nem adják át az államnak az Országház elé szánt, Tisza Istvánnak emléket állító szoborkompozíció városban található részét, csupán a másolatkészítést engedélyezik. Több képviselő és az aljegyző kérése ellenére a polgármester nem rendelt el új szavazást.

Munkáspárt: Nem véletlenül szántuk ezt a valamit utolsó hírek. Ne gondoljanak bele. Ne szánjanak arra időt, hogy a magyar kormánypárt képviselői mennyire impotensek. De javasoljuk, hogy azzal se törődjenek, hogy az úgynevezett ellenzéknek csak ez a visszafogott önkedelvés jutott. Szánalmas ez az oldal is, szóba állni a másikkal sem illik.

MUNKÁSPÁRT: MEGVÉDJÜK A DEVIZAHITELESEKET!

A múlt héten immár második alkalommal tüzték ki az újpesti Béla utca 17. alatt lakó Balázs család kilakoltatását a 107 négyzetméteres lakásból, amit kétmillió forintért vett meg egy gyilkos hiéna.

Már kora reggel hatalmas volt a készültség. Mentők, tűzoltók, ELMŰ, Gázmű, Vízművek.

Soha nem látott erőket vonultatott fel a hatalom.

Mire kis csapatunk kiért a helyszínre, már „művelti területté nyilvánítva” lezárták az utca egy részét.

Érdekes felállás volt: a kordon egyik oldalán kb. 80 otthonvédő aktivista, akikkel kitartóan, mereven szembenézett 20 rendőr.

A lezárt területre még a sajtót sem engedték be. Pár perc elteltével megérkezett két busznyai rohamrendőr, akik megpróbálták a behatolást a lakásba.

Sikertelenül, mivel a kilakoltatásra ítélt családfő közölte, hogy kinyitja a gázcsapot és felrobbantja az egész házat, ha valaki belép a lakásba. Azt viszont tudni kell, hogy a lakásban bent volt a végrehajtó, és az új tulajdonos, akinek a fejére egy egész tubus ketchupot öntöttek.

Ők nem jöhettek ki, a rohamrendőrök nem mehettek be. Pathhelyzet. Idegharc volt ez a javából. Szinte izzott a levegő.

Megkezdődött a tárgyalás a polgármesteri hivattal. A Munkáspárt egyik aktivistája el akarta érni, hogy legalább egy szükséglakást adjon a szerencsétlenül járt családnak a „Hivatal”.

Ám a hatalom részéről a jegyző is, az alpolgármester is, sőt még a polgármester, dr. Wintermanter Zsolt is elzárkózott. Úgy tűnik, leírták a családot.

Pár perc elteltével aztán olyat láttunk, amire még nem igazán volt példa Magyarországon egy kilakoltatásnál. Megjelentek a TEK-esek. Maszkban, gépfegyverrel, mesterlövesszel. Sőt, az egyik kocsiában még kutyát is láttunk.

Mit mondjak: nem vagyok egy gyáva ember, de itt egy picit megrettentem. Aztán felülkerekedett bennem az igazságérzet, a tőkés hatalom iránti gyűlölet, és újra erősnek, újra bátornak éreztem magam. Mindenesetre azon eltűnődtem, hogy vajon a legközelebbi kilakoltatásnál nem vetik-e be azt a trükköt, hogy nemes egyszerűséggel kimegy a TEK-es csapat, és szó nélkül lelövi a kilakoltatásra ítélt családot? Időt, pénzt megtakarítva ezzel...

A hatalom csak pár percig tudta megfélemlíteni az embereket.

Hiába álltak ott a mesterlövészek, hiába álltak ott a rohamrendőrök, mi, a maroknyi kis csapat nem engedtünk. Összefogtunk a hatalom ellen. Aztán egyszer csak kijött dr. Zoltán Levente, jelvéyszám: 0024, és bejelentette, hogy a kilakoltatást felfüggeszti.

Mérhetetlen öröm járta át az utcát. Egymás nyakába borulva sírtunk és nevtünk.

Büszkék voltunk arra, hogy meg tudtuk akadályozni a kilakoltatást.

Levonultunk a területről.

Ám nagyon korai volt az öröm. Mire visszaértem az irodába, már itt várt a hír: a végrehajtó beleröhögött a még ott lévő emberek képébe, és pökhendien, nagyképűen közölte,

hogy „elfelejtette ráírni a papírra, hogy mennyi időre függeszti fel a kilakoltatást” és így ő most él azzal a jogával, amit a hatalomtól kapott, így a felfüggesztést csak 2 órára engedélyezi.

Délután 14 órakor kirakták a családot.

Két dolgon nagyon érdemes elgondolkodni. Az egyik, hogy ha nem is mutatja ki ez a mocskos kapitalista népnpyúzó hatalom: FÉLNEK.

Félnek, azért, mert felismerték az elmúlt héten lezajlott két akción, hogy az emberekben egyre inkább felébred az élni akarás, egyre inkább kezdik felismerni az összefogás erejét.

A másik, amin érdemes elgondolkodni, hogy ez a kis művelet a hatalom részéről mennyibe is került? Nos, az én számításom szerint az összeg nagysága több százezerre rúg.

Vajon ki fogja ezt kifizetni? Kinek a pénzéből? Vagy ezt is a Balázs család nyakába fogják varrni?

NE A BANKOK KORMÁNYOZZANAK!

A bankok érdeke, vagy a választók akarata érvényesül-e ma Magyarországon?

Szász Károly, a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének elnöke levelet írt a Kúriának, amelyben jelzi, államcsödhöz is vezethet, ha a bíróságok rendre a bankok ellen ítélnének a devizahitelek ügyeiben. A PSZÁF elnöke szerint az egyes ügyek jogi megítélése mellett a társadalmi hatásokat is figyelembe kell vennie a bíróságoknak.

Azaz a bankokat az állam – ha úgy tetszik, a polgárok nevében - felügyelő szervezetének első embere „utasítja” egy független igazságszolgáltatási ág képviselőjét. Azt követeli, hogy a bíróság, ha ítélkezik, vegye figyelembe a bankok érdekeit. Ez az egyik leggátatlanabb és legpofátlanabb megnyilvánulása a magyar kapitalizmusnak. A PSZÁF vezetőjének nem a bankok érdekét kell képviselnie a Kúriánál, hanem a devizahitelesekét.

A Munkáspárt szíven tartja, hogy Rogán Antal fideszes frakcióvezető elhatárolódását leszámítva a kormányzat hallgat az ügyben. Szembetűnő az úgynevezett ellenzéki pártok némasága is. Nem csak a multinacionális cégek érdekeit nyíltan pártoló MSZP, Demokratikus Koalíció és a Bajnai Gordon-féle formáció burkolózik hallgatásba, hanem az új politikai kultúrát hirdető LMP is. Banki lakat van a Jobbik száján is.

A Munkáspárt követeli Szász Károly felelősségre vonását. A kormányzat a Magyar Nemzeti Bank és a PSZÁF összevonása során adjon törvényi biztosítékot rá, hogy a felügyelet első számú feladata az ügyfelek, és ne bankok védelme legyen! Az új felügyeleti szervben hozzanak létre a lakossági szervezeteket, így a devizahiteleseket is magába foglaló népi felügyelőbizottságot!

A Munkáspárt emlékeztet arra, hogy a szíven devizahitel-ügyeket a tőkés bankok követték el a tőkés magyar kormányok tudtával.

Munkáspárt

TÜNTETÉS A KÚRIA ELŐTT

A hét elejei hirtelen lehülés csak az időjárásban volt érzékelhető. Nem hatott ki a devizahitelesekre, akik a Kúria döntését várták Budapesten, a Markó utcában.

A nagy horderejű, többszáz ezer embert érintő ügyet talán a legkisebb teremben tárgyalta a Kúria. A szép számú újságírók kívül alig két tucat civil vehetett részt személyesen ezen a sorsdöntőnek mondott peren.

Az épület előtt azonban egyre dühösebb tömeg gyülekezett, már jóval a tíz órai kezdés előtt. Több százan latolgatták, milyen döntés születik. Folyamatosan érkeztek az emberek, egy jól megszervezett, többszáz fős csoport akasztófára lógatott bankárfigurákkal érkezett az épület elé. Ott volt a Munkáspárt is. A feszültség érezhető volt. A dühös tömegre nem hatott a június végi hideg. A per kimenetelét csak találgatni lehetett, de egyre többen adtak annak hangot, hogy kedden valószínűleg nem születik döntés, elnapolják az ügyet. Mint utólag kiderült, ez így is lett.

Sokszáz ezer ember élete függ ma a bírói döntésektől, ezt próbálja a politika befolyásolni, védve a bank érdekeit.

Ahogy duzzad az utcai tömeg, ahogy megtanulunk összefogva harcolni közös érdekeinkért, úgy válik valóságosabbá a remény, hogy a kisembernek is lehet igaza, hogy a kisember is jóllakhat újra.

Közösségi társadalomra van szükség, ahol az ember számít, és nem a pénz irányít. De az odavezető út még sok harcot fog hozni a hatalommal szemben. A harc fájdalmas és hosszú.

De a győzelem annyit jelent, hogy élünk.

A TŰNTETÉSEKRŐL ŐSZINTÉN

„Jövő héten megint elmegyünk tüntetni. És akkor mi van? Kevesen leszünk mi is, és azok sem jönnek, akikért tüntetünk. A hatalom pedig röhög a markába. A kapitalizmus marad, semmi sem változik.” Egyik barátom mondta el őszintén gondolatait valamelyik reggel. Ő maga ott volt, ott van és vélhetően ott lesz minden tüntetésen. Rajta nem múlik, de a többiek?

Nos, igaz, egy tüntetés nem dönti meg a tőkés rendszert. Még kettő sem, három sem, talán ezer sem. De minden tüntetés közelebb visz bennünket a célhoz. Minden tüntetésen tanulunk valamit, tapasztalatokat szerzünk, szövetségeket találunk. Vegyük csak az elmúlt egy-két évet!

Ki gondolta volna pár éve, hogy egyszer a devizakárosultak mellett kell tüntetnünk? Ki gondolta volna, hogy az árverések, sőt a kilakoltatások ellen kell fellépünk? Persze, tudtuk, hogy mindez benne van a kapitalizmusban, de nem gondoltuk, hogy ilyen gyorsan, ilyen agresszíven következik be. Nagyon sokan pedig csak most kezdenek rádöbenni, hogy azért lakoltatják ki őket, mert a

bankok átvették őket, a bankok pedig azért verheték át őket, mert kapitalizmus van, s azért nem számíthatnak semmi segítségre, mert kapitalizmus van, ahol csak egy dolog a fontos, a pénz. Tanultunk valamit? Igen. A tőkés rendszer megszüli azokat a konkrét problémákat, amelyek ellen harcra lehet mozgósítani az embereket, de az emberek csak hosszú tapasztalatszerzés után jutnak el oda, hogy tegyenek is valamit.

A tüntetéseken megtanultuk azt is, hogy meg kell találni azokat a témákat, amelyek köré az emberek készek felzárkózni. Isztambulban nem a kapitalizmus ellen kezdtek tüntetni, hanem az ősfák védelmében, de gyorsan tőkeellenes tüntetéssé vált, mert az emberek felismerték: azért lehet a fákat büntetlenül kivágni, mert a pénz uralkodik.

Braziliában azért mentek százezrek az utcára, mert 20 százalékkal felemelték a buszjegyek árát.

A tüntetés a tőkés rend ellen fordult. Az emberek joggal kérdezték: ha egyszer „baloldali, szociáldemokrata” kormányunk van, miért bennünket, dolgozókat kopasztanak meg, és miért nem a gazdagokat adóztatják meg?

Sok ember gépkocsiját viszi el a bank, mert ők is beleestek az adósságcsapdába. Néhányan összeálltak, hogy szervezetterven vegyék fel a harcot a bankok ellen. No, de hogyan? Tüntetést hirdettek. Kevesen voltak, de a kevés között ott volt a Munkáspárt. Tanultunk belőle? Igen, megtanultuk, hogy az emberek nehezen mozdulnak ki a lakásukból, még akkor is, ha érdekeiket elég komoly veszély fenyegeti. Megtanultuk azt is, hogy a párt hasznossá teheti magát az emberek, a civilszervezetek számára. Tudunk segíteni saját erőink mozgósításával, szervezési tapasztalatainkkal, technikával.

Ott voltunk egyik munkatársunk kilakoltatásán. Jöttek sokan, olyanok is, akikkel egyébként nem értünk egyet, de most a kilakoltatás megakadályozása érdekében együtt cselekedtünk. Egyesek ránk olvasták, hogy úgymond a „fasisztákkal” működünk együtt. A bírálóinknak nyugodtan mondjuk a szemükbe: ha finnyások vagytok, miért nem jöttetek ki? Nem baj, tudomásul kell venni, hogy nincs vegytiszta osztályharc. A kilakoltatások, az árverezések és sok minden más ellen párhuzamosan, sőt együtt lehet és kell cselekedni másokkal is. Tanultunk valamit? Igen, nagyon is sokat, azt, hogy a világon nem csak mi

LEVÉL AZ OTTHONVÉDŐKNEK

Egy kilakoltatáson Önök Otthonvédőkként voltak jelen, én pedig, társaimmal – rendőrként.

Nem mi voltunk a népszerűbbek, hanem Önök!

Nem kívánok hosszan írni a rendőri állomány lelkiállapotáról a történések kapcsán.

Arról sem szeretnék írni, hogy mi a mi véleményünk az eseményekről, a kilátásokról, Magyarország közállapotairól. Önök magyarokként, magyar embereket, magyar családokat próbálnak megmenteni a hajléktalanságtól.

Mi magyar emberekként, magyar rendőrokként lettünk Önök ellen kivezényelve! Az állomány túlnyomó többsége (parancsnokoktól a legényekig-leányokig) frusztrált állapotban fogadja ezeket a kivezényeléseket, amiknek szívünk szerint nem engedelmesszüknek!

Nem mentségeket keresek a rendőri állomány számára!

A legtöbben azt reméljük, hogy ez a szembenállás tisztességes magyar ember és magyar rendőr között nemsokára véget ér.

Amennyiben Önöknek bármilyen sérelmet okoztunk, azért én most bocsánatot kérek minden tisztességes társam nevében is.

Sok sikert kívánva Önöknek:

egy magyar rendőr

vagyunk, s meg kell tanulnunk másokkal is együttselekedni.

Elmentünk Kőbányára és Újpestre is. Mit láttunk? Sajnos azt, hogy sokan nem értik, miért is vagyunk mi ott. Miért állunk olyanok mellé, akik nem fizetik a villanyszámlát? Miért kellene segíteni nekik? Ki segít azoknak, akik tisztességgel fizetik a számlákat? Ezt az érvelést meg lehet érteni, de másról van szó: senkit se lehessen kilakoltatni! Az állam találjon rá megoldást! A kilakoltatás nem megoldás. A szocializmusban sem fizetett mindenki rendesen, de senkit sem tettek az utcára. Munkát adtak neki, a gyár biztosított munkásszállást, vagy a tanács talált valamilyen megoldást. A tőkésállam nem keres, és nem talál megoldásokat. Mi ez ellen tiltakozunk.

Megtanultunk valami mást is. A tőkésállam manipulálja az embereket. Kőbányán a kilakoltatásra váró ember családjával együtt ki akart ugrani az emeletről. Ezért a rendőrök kihívták a tűzoltókat és lezárták a környéket. A népnek meg azt mondták, hogy bombariadó volt...

Megtanultuk azt is, hogy a tőkésállam már a legkisebb népi ellenállásra is idegesen reagál, rendőrt vet be, terrorelhárítókat, és még ki tudja mit. Egyes hírek szerint a rendőrség felvonulása Kőbányán 3 millió forintba került. Ennyiből a kilakoltatott család problémáját is meg lehetett volna oldani. A rendőrök nem alkalmaztak erőszakot, nem vertek meg senkit. De ez csak egy „kis kilakoltatás” volt, pár tucat tüntetővel. Ha többen leszünk, több lesz a rendőr is. Orbán nagyon rokonszenvesnek vélte, ahogyan a török rendőrség szétverte az isztambuli tüntetést.

A tüntetéseken mi magunk sem voltunk sokan. Vannak lelkes aktivistáink, akik szinte mindenütt ott vannak. A közelünkben egyre több fiatal is megjelenik, akik tette, konkrét akciókra vágnak. A tüntetéseken való részvétel jó lehetőség nekik, hogy bekapcsolódjanak harcunkba. Jó alkalom, hogy megismerjük a fiatalokat, és ők megismerjenek bennünket.

A tüntetések egyre inkább harci fegyverünké válnak. Az emberek közül egyre többen értik meg, hogy bajaik forrása a kapitalizmus. S, egyre többen akarnak valamit tenni. Lehet, hogy ma még nem jönnek velünk tüntetni, de látják, hogy mi értük tüntetünk. Nekünk nem szabad csüggednünk, az idő nekünk dolgozik!

CSAK A BANK SZÁMÍT

A sokasodó bankellenes perek miatt aggódik a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete. Szász Károly levélben kérte a Kúriát, hogy a társadalmi hatásokra is ügyeljen, mielőtt a devizahitelesek javára ítélné.

„Itt nem a devizahitelesek megsegítéséről, és nem is a bankok profitjáról van szó, hanem egy potenciális bankpánik lehetőségéről (amely szélsőséges esetben akár államcsödben is végződhet)” – olvasható abban a május 31-i levélben, amelyet Szász Károly, a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének (PSZÁF) elnöke írt a Kúria tanácselnökének címezve a devizahiteles perekről.

Az Origo birtokába jutott, és az egyik adósvédő szervezet, a PITEE honlapjára is feltett két és fél oldalas levélben Szász Károly kifejti, hogy miért tartja veszélyesnek, ha a bíróság az adósok javára, vagyis a bankokkal szemben ítélezik a bankellenes perekben. Végkövetkeztetésként arra jut, hogy: „egy- vagy kétszáz ezer devizahiteles jelenlegi gondja, több millió betétes jövőbeli problémájává is eszkalálódhat, ami nyilvánvalóan nem lehet cél”.

A levél egyébként a Kúria által feltett devizahiteles kérdésekre született válaszként, és azért érdekes, mert eddig nem volt nyoma annak, hogy az egyre szaporodó bankellenes perekben bármilyen állami szerv megpróbált volna iránymutatást adni a Kúriának, vagy a független hazai igazságszolgáltatás bármelyik szervének. Szász Károly mostani levele nem tartalmaz nyílt utasítást arra vonatkozóan, hogy miként járjon el a Kúria vagy a bírók, de a bankpánik és az államcsőd felelőtlenségével, valamint a bírói karra nehezedő felelősség taglalásával a PSZÁF véleményének mégiscsak az az üzenete, hogy jobb, ha a bíróság az össztársadalmi hatásokat is fontolóra veszi, amikor arról dönt, hogy az adott ügyben az adott adósnak egyébként igaza van-e, vagy sem.

Ez az indoklás nyilván a bankoknak kedvez, hiszen a törlesztőrészletet nehezen fizető devizahitelesek közül egyre többen mennek a bíróságra, és közülük mind többen nyernek is a bankokkal szemben. Vannak, akik jogerősen és egyénileg nyertek már pert, akár a legnagyobb bankkal, az OTP-vel szemben, és olyanok is, akik pertársaságokba szerveződve harcolnak a maguk igazáért. A jogerős ítélet azonban még nem minden, hiszen a végső szót sok esetben a Kúriának kell kimondania, ezért is van jelentősége, hogy milyen támpontokra hagyatkozik az igazságszolgáltatás legfőbb szerve.

A levélhez fűzött mellékletben a PSZÁF „banküzemeltetési alapvetésekkel” és „háttérjellegű gazdasági információkkal” is eligazítja a Kúriát. Bizonyos részletkérdésekre, a perekben tipikusan előforduló felvetésekre válaszul például határozottan kijelenti, hogy a devizahitelek igenis devizahitelek, vagyis „a deviza és devizaalapú hitelek mögött mindig devizaforrások állnak”, ami azért fontos, mert egyes adósvédő szervezetek és ügyvédek érvelésében ez visszatérő elem.

A legérdekesebb azonban annak számszerűsítése, hogy mi történne, ha a bíróságok kimondanák a devizahitel-szerződések érvénytelenségét, és valamilyen módon a bankok és adósaik végleg megpróbálnának elszámolni egymással. Az első változat szerint az elszámolás úgy történne, hogy az eredeti kölcsön forintban kifejezett összegét felkamatoztatnák a jegybanki alapkamattal, és ehhez viszonyítanák az eddig befizetett törlesztéseket, vagyis, mintha nem is devizahitelt vett volna fel az adós.

Egy konkrét példában a PSZÁF szerint ez azt jelentené, hogy a 2005-ben felvett 7 millió forintnak megfelelő (közel 45 ezer svájci frankos) hitel 2013-ra 12,17 milliósra duzzadna (az elmúlt nyolc évben ennyit tenne rá az alapkamat), de ebből a tartozásból le kellene vonni az eddig törlesztésként befizetett 7,5 millió forintot. Az adósnak tehát még bő 4,6 millió forintot ki kellene fizetnie a bankjának.

ZSAROL A KORMÁNY

Ki ne hallott volna már a magyar vaskohászat egyik nagy fellegvárának, az Ózdi Kohászati Üzemeknek a porrá zúzásáról? Mára már egyértelmű lett a képlet! Nem volt ez sem véletlen, sem egyedi eset, a rendszerváltás hajnalán, hazánkban. Stratégia volt ez a javából, a szocialista termelési viszonyok között működő népgazdaság megsemmisítésének stratégiája.

Azóta elmúlt huszonhárom év. A napi botrányok, vajúadások közepette egyre kevesebb figyelem jut az „utánkövetésre”.

Arra például, hogy mi lett a sorsa az elprivatizált vagyonoknak?

A rendszerváltás veszteségeinek, és a nyerteseinek?

Az ózdi térségben élő, 75-80 ezer főnyi (ma már többségében vegetáló) népességnek?

Mi lett továbbá a gyáróriás és a hozzá kapcsolódott társadalmi – gazdasági szervezetek intézményi háttereinek a sorsa?

Hogyan élnek, miből élnek a rendszerváltás veszteségeinek tízezrei?

Továbbá, „hová húztak” a rendszerváltás nyertesei?

Miként, és hol tengetik életüket a város gazdaságának, közéleti kultúrájának akkori hőhérai?

Mint országosan sem, úgy Ózdon sem görbült meg egyetlen haja szála sem a kollaboránsoknak! Sem a nagymenőknek, sem a piti lakájaknak. Vagy (mert) erre eddig nem volt idő sem, meg „kereslet” sem?! Ha nem volt, és most sincs, akkor miért nem volt, és miért nincs?!

Egyrészt: ’90 óta a „nyerteseken” kívül semmilyen „tömegbázis” vagy érdekképviselet nem volt döntési helyzetben!

Másrészt: a jobboldalra és az „ábaloldalra” tagozódott

szereposztásban mindig van „egy ügyeletes hunyó”, meg egy „ügyeletes Robin Hood”! (Aztán ciklusonként cserélnek.)

Az aktuálisan – sorosan – uralkodó elit egyik dolga azóta is egy „ügyeletes gumicsont”, valamint egy, vagy több, főként baloldalinak látszó „bűnbak” rendszeres kreálása.

Mert nehogy már azon kezdjen „filózni a vesztes kilenctized”, hogy mi a különbség az ok, és okozat között?

Nehogy már azzal kezdjenek foglalkozni a „zemberek”, hogy hová lett a gyár, a közös vagyon, a ködös víziók az új világról, a virágzó kapitalizmusról?! Hogy miből eredezik a masszív, huszonhárom éves „homokörlés, vízgereblyezés”, a nullszaldós (sőt negatív) gazdasági és társadalmi „gyarapodás”, a négymilliónyi létminimumon, vagy az alatt élők tömege, stb.

Nos, a rendszerváltás után közel negyed századdal a gazdasági anarchia, a tömeges elszegényedés olyan mélységre süllyedt már, hogy a „gőz már lökdösi a fedőt a fazékon”!

Országosan is, Ózdon pedig hatványozottan! Kell tehát valamit produkálni, lehetőleg valami nagyobb „durranást”!

Ezt eszi, nem eszi, nem kap mást! (Itt villan be az a fogalom: „zsarolás”!)

Sürgösen ki kell találni egy hosszabb távra is alkalmas gumicsontot!

Elő is kerülnek a „cinkelt kártyák”. A „cigány kártya”, meg a „zsidó kártya”. Ózdon inkább az első a praktikusabb. A háború utáni országépítésben sok cigány települt Ózdra (akik, egyébként, a maguk módján, ki is vették a részüket a közösségi tevékenységből). Tehát adott a célcsoport!

Mert ugye, hogyne kellene már – de haladéktalanul, mert már három év eltelt a ciklusból a semmi jegyében – egy jó

kis „bűnbakképző, komplex, hosszú távú cselekvési terv”?! Mert a végén még kitalálja valaki, hogy a bajok forrása nem a dilettáns vezetési produktum, nem a gátlástalan haszon és zsákmányszerzés, nem a – kvázi – fehérgalléros manőverezés!?

Hát, ilyet azért már ki ne találjon valaki! Isten ments!

Bűnbak viszont kell! Nosza, elő a „cigánykártyát”. Ennek azért mégis csak kevesebb a nemzetközi rizikója, mint a „zsidó kártyának”! Hát nem?

Nos, így indult el hát göröngyös útján, ez az ominózus „Cigány világ sátor” című projekt Ózdon. Ez, a korábban már négy, másik városban felkínált, de valamilyen okból eltessékelt „ötletroham”.

Okkal, joggal kérdezheti a Kedves Olvasó, hogy miért esik a kifejtő részben ilyen kevés szó magáról az innovatív ötletéről, a „Sátorról”? Azért nem, mert nem innovatív, meg azért nem, mert nem új gondolat.

A rend kedvéért, idézzük szó szerint a projekt címét. Leánykori nevén: „Ózdi Digitális Kultúrgyár”. Végleges hivatalos nevén: „Multifunkcionális Nemzetiségi és Roma Kulturális Oktatási Központ”! No comment!

Egy összehevenyészett, összetákolt, kimásolt fejezetekből álló, az átlagostól nagyobb „illúziókat leltárba vevő” dolgozat a program leírása. A benne megcélzott döntések sora iskolapéldája az antidemokratikus direktíváknak – a polgárok véleményének semmibe vétele mellett – a rövid, közép és hosszú távú tervezésnek, a jövőképi vízióknak, a fenntartható fejlődés hiányának a klasszikus esete!

Mi lehet a pánikszzerű gyorsaság magyarázata? Miért kellett az önkormányzati testületnek órák alatt befogadó szándéknyilatkozatot tenni?

Hűségnyilatkozat a kormánypárti projekt mellett? Lépéskényszer országos és helyi viszonylatokban egyaránt? A romák felé gesztusokat tenni, a voksok reményében? Egyéni érdekeltségek, közösségi érdek jelmezbe öltöztetve?!

Nos, bármelyik is, csak egy dologról mesél. Háromévi, ötletzegény semmittevést egy év alatt nem lehet pótolni!

A roma integráció területén viszont tényleg huszonhárom éves a deficit! Ezt legalább látszatra le kell reagálni! De itt megint kilóg a lóláb!

VÉDJÜK MEG AZ EGYETEMET!

A Munkáspárt miskolci pártszervezete is csatlakozott a Miskolci Egyetem diákjaihoz, és részt vett június 17-i tiltakozó egyetemi virrasztásukon. Aggódva figyeljük a Miskolci Egyetem jelenlegi helyzetét, nehéz anyagi körülményeit, amelynek egyik fő oka az állami normatíva fokozatos csökkentése. Csatlakoztunk, hogy együtt tiltakozzunk a napvilágot látott kormányzati tervek ellen!

Mik lennének a teendők, munkáspárti szemmel?

Mind országosan, mind helyileg, az alapvető nemzetgazdasági ágazatokat „állami kezelésbe” kell venni és működtetni!

A közügyeknek „közösségi kezekben” (önkormányzatok, vállalatok szövetkezetek, kis- és közepes vállalkozások) kell lennie! A kapitalizmus a hétköznapjaink gyakorlatában bizonyítja, nap mint nap, hogy hosszú távon életképtelen! Harmadik út pedig nincs!

Vagy kapitalizmus, vagy közösségi társadalom!

KÓNYA BÉLA

A KAPITALIZMUS ÁLDOZATAI

A szegedi szégyenlista. Rendszerváltás után megszűnt szegedi gyárak:

Szegedi Nyomda
Dél-magyarországi Rostkészítő
Szegedi Bútorgyár
Szegedi Konzervgyár
Szegedi Ruhagyár
Szegedi Textilművek
Szegedi Hangszerkészítő és Javító Vállalat
Dél-alföldi Pincegazdaság
Budalakk Titán Festékgyártó Kft.
Szegedi Jutagyár

Szegedi Kender és Műanyag
Újszegedi Szövőipari Vállalat
Mary cipőgyár
Alföldi Bútorgyár
Pannónia Szeged Szőrmeipari Rt.
Szegedi Férfi és Női Divatszabó Vállalat
Szegedi Kábelgyár
IKARUS Szegedi Gyáregysége
Szegedi Téglagyár

Termelő üzemet egyet sem, viszont rögvést megjelentek a multinacionális áruházak külföldi beszállítói háttérrel, kizsákmányolt dolgozókkal.

A rendszerváltás esztelen leépítéseire és a privatizációra a koronát már csak az uniós csatlakozás és a termelési kvóták bevezetése tette fel.

Mindezek ellen megoldást egyetlen párt kínál, és ez a Munkáspárt.

Mind egyik közül a legnagyobb, a DélÉp is megsemmisült.

Több jelentős ipari és mezőgazdasági szövetkezet is megszűnt, vagy a minimálisra zsugorodott.

Mit kapott Szeged a rendszerváltástól?

IFJ. NAGYVÁRI LÁSZLÓ

GÁZT, PÉNZT VAGY ÉLETET?

ÚJ RENDELET, ÚJ SZABVÁNY, KÖTELEZŐ ESZKÖZCSERE: FIZESS!

Nem csak a gázóra pörög: tömegek szegényedhetnek el egy rendelet miatt.

Ezúttal nem a gázóra, hanem a Nemzetgazdasági Minisztérium (NGM) 192012. számú rendelete okozhat pörgést. Röviden: új rendelet, új szabvány, kötelező eszközcsere – persze nem ingyen!

Azon lakásokat, amelyeket 1981 előtt szereltek fel gázkészülékekkel, ez év december 31-ig, az ezután készülteket pedig jövő év végéig kötelesek átállítani a rendeletben meghatározott szabványra.

A forгатókönyv: az Interneten, a szaknévsorban felsorolt mérnökök közül kiválasztottak jogosultak a felülvizsgálatra. Ez utóbbi 15-20 perces munka, költsége 10-15 ezer forint. Ezt

senki sem úszhatja meg. A felülvizsgáló, némi túlzással, mindent vihet: gázügyileg ő dönt a lakás, vagy építmény további helyzetéről, és erről írásos anyagot ad a tulajdonosnak, a lakóépület közös képviselőjének.

Második lépcsőben a szakképesített szerelők az alábbi munkákat végezhetik el: kicserélik a nem szabványos (jogszabály írja le) gázberendezéseket. Peches esetben ez akár több százezres plusz költség is lehet. Kicserélik a kötéseket, a tömblakások, társasházak esetén vizsgálják a pincében, az alagsorban lévő felszálló vezetékét, elzáró csapot helyezhetnek el. A lakások gázórájánál a bekötéseket újra szerelik nem szabványos helyzetben, és golyós

főelzárót helyeznek el. A munkák idejére elzárják az adott lakóépület gázfőcsapját, kiszellőztetik a rendszert, nyomáspróbákat végeznek el. A költség itt 50 ezer Ft körüli. A munkákat a fűtési szezon kezdetéig el kell végezni, vagyis alig maradt rá idő!

A harmadik lépcső: az elvégzett munkákat a kéményseprő cégek ellenőrzik, őket pedig a katasztrófavédők. Ahol az előírtakat nem végezték el, ott a fogyasztókat kizárhatják a gázszolgáltatásból. Ehhez jön még, hogy ott, ahol modern műanyagablakokat telepítettek, de azonban nincs légbefejtő, ott ennek felszerelésére kötelezik a tulajdonost (ablakonként 15 ezer forint plusz költség). Számításaim szerint országosan ez több ezer családot érint, és akadnak speciálisan hátrányos övezetek, pontosabban társasházak is!

Szombathelyen 2013. márciusában elkezdtek, Miskolcon 2013. júniusában kezdődött el Munkás, Kommün utcák, Bereklján stb., akár 2-3 hónap is eltelhet, mire ismét lesz gáz. Se főzni, se meleg vízben fürödni nem tudnak!

Van azonban a törvénynek egy szabályozatlan része: például a társasháznak vagy az ott lakóknak nincs pénzük a hibás készülékek, vezetékek kicserélésére, akkor nem tudni, mi történik. Sajnos vannak olyan társasházak, ahol 20-30 éve nem ellenőrizték a készülékeket, pedig 5 évenkénti felülvizsgálat volt kötelező!

Kérdezem én, készült-e hatástanulmány a törvény előtt?

Ezt a cikket azért írtam meg, mert Miskolcon több lakos megkereste a Munkáspártot.

Míg a médiumok attól hangosak, hogy rezsicsökkentés szeptembertől a gázdíjnál is, addig erről a törvényről, kiadásokról, sok esetben kialakult lehetetlen helyzetekről mélyen hallgatnak!

Figyeljünk egymásra, adjuk tovább a hírt!

KOMMUNISTA SIKER TOKIÓBAN

A Japán Kommunista Párt (JKP) volt a múlt vasárnapi tokiói képviselő-testületi választások nagy nyertese, ugyanis a főváros legerősebb ellenzéki erejévé léptek elő a kommunisták. Az Abe Sindzō konzervatív miniszterelnök „Abenomics”-nek nevezett gazdaságpolitikáját ellenzők számára láthatóan valódi politikai alternatívává vált a JKP, amely a 127 fős fővárosi képviselő-testületben 17 helyet szerzett meg. A baloldali Aszahi Simbun napilap felmérése alapján a bírálói szerint a bérből és fizetésből élők helyett a bankárokat és befektetőket gazdagító Abenomicsszal elégedetlenek 52 százaléka a kommunistákra szavazott.

A JKP a kormányfő alkotmánymódosítási terveinek bírálásával, valamint az atomenergia vehemens elutasításával is sok szavazót nyert meg - mutatott rá elemző írásában egy másik baloldali lap, a Mainicsi Simbun.

A JKP saját programján kívül azért szerepelhetett ilyen sikeresen, mivel a tavaly decemberi parlamenti választásokon

csúfosan megbukott a korábbi kormánypárt, a balközép Japán Demokrata Párt (DPJ), s korábbi szavazóik többsége a JKP-t tartotta „az egyetlen valós ellenzéki pártnak”.

Most hasonló történt, mint 1997-ben, amikor a JKP a Japán Szocialista Párt bukása után is jó eredményt ért el a fővárosban. Mint írják: a balközép erők megtévesztő technikái után a szavazók ismét azonosulni tudtak a közösséget érintő legfontosabb problémákkal és követelésekkel.

Pedig a JKP tokiói előretörésének jelentőségét növeli, hogy elemzők és politikusok egyaránt a júliusban esedékes felsőházi választás főpróbájaként tekintettek a képviselő-testületi szavazásra.

De ha mást nem is, azt mindenképpen jelzi a tokiói választás, hogy a konzervatív kormánnyal elégedetleneknek egyre nehezebb alternatívát találniuk. Reális választást pedig egyedül a kommunisták jelentenek.

Emlékezz Kádárra!

SZEGFŰ HELYETT VÖRÖS ZÁSZLÓCSKÁT!

A Kádár-megemlékezés előtt szolnoki elvtársnők saját készítésű kis vörös zászlókat árusítanak a temetőben.

Kérünk mindenkit, hogy a megemlékezés jeléül a sírhoz vörös zászlókkal járuljanak szegfűk helyett, hogy egységesen tegyék tiszteletünket Magyarország XX. századi legnagyobb politikusa előtt – ezzel is segítve a párt szolnoki párt szervezetét.

Július 6-án, szombaton, délelőtt 10 órakor
Kádár János halálának évfordulójára emlékezünk
a Fiumei úti Nemzeti Sírkertben,
a XX. század legnagyobb magyar politikusának sírjánál.

Beszédet mond: Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke.

MINDENKIT SZERETETTEL VÁR
a Munkáspárt

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Fogarasi Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: (1) 787-8621; telefax: (1) 780-8306 .

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél megrendelhető.